

Должничко ропство (или ропска работа)

Дополнителната Конвенцијата на ООН за укинување на ропството, трговијата со робови и институциите и практики слични на ропство го вклучува должничкото ропство како практика слична на ропство. Должничкото ропство, како што се вели е статус или состојба што произлегуваат од залог на должникот на своите лични услуги или на оние на лицето под негова контрола како гаранција за долгот, доколку вредноста на тие услуги ако разумно проценети не се користат кон ликвидација на долгот или должината и природата на тие услуги не се соодветно ограничени и „дефинирани“ (Дополнителна Конвенцијата на ООН, чл. 1)

Должничкото ропство е идентификувано како „практика слична на ропство“, но тоа не е вистински ропство. Тоа е практика слична на ропство, бидејќи вклучува долг што не може да се исплати во разумен рок. Работодавачот кој се ангажира во оваа криминална пракса вештачки го зголемува износот на долгот, често со додавање на високи камати, одземање малку или ништо од долгот и зголемување на износот на времето што така наречениот должник мора да го одработи. Но трудот не е нужно принуден преку насилство или закани, туку работникот се принудува на прифаќање, на обврска за враќање на вештачкиот долг.

Еден пример на должничко ропство е ситуација кога една личност се согласува да го отплати долгот од \$ 5000 за вработување и патни трошоци, наводно, платени од страна на работодавецот. Работникот се согласува да работи додека овој „долг“ е отплатен. Пазарната плата за оваа работа е 50 \$ на ден, но работодавачот само одзема 20 \$ на ден од долгот и, исто така, бара од лицето да работи и други работи, како и да работи повеќе часови. Работникот не се плаќа за дополнителните часови и вредноста на прекувремената работа не се одзема од долгот. Работодавачот, исто така, го зголемува долгот за покривање на „трошоците“ за соба на работникот, храна, болести и други трошоци. Работникот не е во можност да го отплати постојаното зголемување на долгот. Кога работникот умира, работодавачот ги додава на долгот и трошоците за погреб. Речиси секогаш, работникот умира пред долгот да е отплатен и така работодавачот инсистира на тоа дека децата на работникот мора да работат и да го отплатат нефер и неразумниот долг. Овој циклус на должничко ропство може да

продолжи со генерации. Поради ова се смета за „практика слична на ропство”, бидејќи тоа станува постојана практика и е наследена од страна на децата на работникот.

Не сите луѓе кои мора да го отплатат долгот кон нивниот работодавач се во должничко ропство. Ако работодавачот одбива разумен износ за вредноста на трудот од долгот, не го зголемува вештачки износот на долгот и не ја продолжува должината на времето на договорот, тогаш тоа не е должничко ропство. Многу доселеници (мигранти) плаќаат за нивните патни трошоци на овој начин и се способни да го променат работодавецот кога долгот е платен. Иако оваа ситуација не се смета за должничко ропство, сепак може да биде нелегална, бидејќи бара едно лице да работи за специфичен работодавец за да го плати долгот. Должничкото ропство е вообичаена практика во многу делови од светот и повеќето луѓе во тие области не го сметаат за кривично дело, бидејќи оваа практика е дел од културата и економијата.